

DIN MINUNILE SF. PROROC IOAN BOTEZĂTORUL

În anul mântuirii 1919, econom al metocului Vozina era bătrânul Nifon, avându-l ca ajutor pe monahul Leontie, iar chelar era monahul Lazăr. Într-o dimineață de martie, s-au auzit niște strigăte puternice în curtea metocului. Cei doi monahi tineri, aplecându-se peste balcon, l-au văzut pe ciobanul Dimitrie Bobotan cum îl trăgea cu sila pe fiul său, Ioan, care avea în jur de zece-doisprezece ani. Dintr-o dată, copilul a început să tremure, să facă spume, să scoată țipete sălbătice și să facă diferite mișcări ciudate, așa cum fac cei care sunt cuprinși de înrăurirea diavolească.

Sărmanul cioban și femeia lui nu mai știau ce să facă. „Bre, Ioane, ce ai? Ce ai pățit?”, îl întrebau, dar copilul nu putea să le răspundă la întrebări, ci continuă să facă nebuniile lui. „O, ceas rău!”, a început ciobanul să strige. „Ah, copilul meu! Vai, nenorocitul de mine, ce am pățit!”

Într-o astfel de stare de tulburare și nemăsurată mâhnire și-a adus aminte de icoana făcătoare de minuni a Sfântului Ioan Botezătorul și îndată l-a luat pe copil și a pornit spre biserică, ca să-l ducă înaintea icoanei Sfântului Ioan.

Însă, cu cât înaintau și se apropiau de biserică, cu atât copilul, aflat sub lucrarea demonului, se sălbăticea, striga, se împotriva să meargă spre biserică, se trăgea înapoi așa încât, la un moment dat, scăpând din mâinile tatălui său, a luat-o la fugă. Dar tatăl lui a alergat mai repede și, prinzându-l, l-a adus înapoi. Între timp, monahii de pe balcon urmăreau tragica scenă dintre tată și fiu. Apoi au coborât și, luându-i pe tată și pe copil, i-au dus în biserică și l-au pus pe copil înaintea sfintei icoane. Erau mâhniți pentru copil, dar mai mult pentru faptul că nu exista acolo niciun preot care să-i citească exorcismele, așa cum se obișnuiește în astfel de situații.

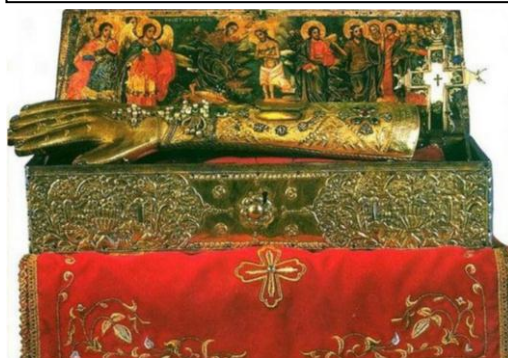
După ce au trecut cinci minute de tăcere, monahul cel mai tânăr a spus:

– Frate, de vreme ce nu avem preot, dacă vrei, hai să cântăm singuri un paraclis la Sfântul Ioan, căci puterea lui este mare. Și, să se facă ce va binevoi el.

Celălalt monah a fost de acord și au început paraclisul. Copilul a fost cuprins de neliniște și a început să se tăvălească pe plăcile de piatră ale bisericii. Ciobanul devenise alb ca varul și inima i se zdrobise

Sfântul Ioan Botezătorul, icoană

Mâna Sf. Ioan Botezătorul din Muntele Athos, foto

cu totul. Totuși, se ruga în taină Sfântului Ioan, ca să facă milă cu el. Paraclisul se apropia de sfârșit. Când au început cântarea a șaptea, copilul s-a liniștit. Când au terminat cântarea a opta, copilul s-a ridicat și a stat în picioare înaintea icoanei, cu multă smerenie. La sfârșitul paraclisului, copilul era cu totul sănătos, spre nespusa bucurie și uimire a celor care erau de față. După ce copilul, părinții lui și cei de față s-au închinat Sfântului Ioan până la pământ, au plecat bucurându-se împreună cu tatăl copilului.

Datorită credinței și evlaviei sale față de Sfântul Ioan Botezătorul, ciobanul a izbutit să dobândească vindecarea copilului său.

(Monahul Lazăr Dionisiatul, Povestiri dionisiate, traducere din limba greacă)